

19. szám.
Május 12-én 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra 3 frt. és 3 hóra 1 frt 50
kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárosnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

Hogyan lesznek nagygyá az emberek?

Hogyan lesznek nagygyá az emberek?

E nagy titoknak kulcsát átadom,
Figyelj reám míg én lantot verek
Habár meglátszik foltja hátadon.

Hiszen egy-két folt, egy-két nyakleves
Eltűrhető, csak hogy nagygyá lehess.

Jövő pályát ha tűz a sors eléd,
S te nem haladhatsz, mert: *nincsen neved.*
Szidd, kinek nevét eddig tiszteléd,
Fogd rá midőn sír, hogy újong, nevet;
S ha mi nemes, szent, tőle ellopod,
Alkot nevednek a hír oszlopot.

Magasban áll feletted a művész,
Hogy törpe lelked addig fel nem ér;
Tagadd meg benne mind azt a mi ész,
Mit más megtapsol, mond: „*batkát sem ér.*“

Ne tudj pirulni, piríts másokat
S felülhaladtad a gigásokat.

Független ifju rozskenyéren élsz,
Pedig munkától izzad homlokod?
Hajtsd meg fejed... és ekkor majd henyélsz
Ha a *nagyok* uszályát hordozod,
Ragad azoktól annyi máz reád,
Hogy enned a hon munka nélkül ád.

S ha jó tanácsom eddig felhozott,
Hitesd el, hogy: *erényid díja ez.*
Fődet minél magasbra hordozod
A hizelgés annál jobban legyen;
S magasztalván dicső erényidet,
Az ész *ajtódnál koldul kenyeret.*

Brutus.

Tallerossy Zebulon levelei Mindenváró Ádához.

Tekintedezs barátom uram!

No mit mongya ehhez a Bismark majd meggyilkoltatashoz? mert én nem tudok, mit mongyam hozaja? Örüljem-e rajta vagy sajnáljak neki?

Mert ha tekintek gyilkosagot, azt semiképpen nem helyeselhettek; de ha tekintek, hogy akkor nem lene haboru, sok ember megmaradna iletben: megint csak mas jut eszembe.

De ha megint az jut eszembe, hogy gyilkos volt csunya republikanus, azt mondok: ejnye te atkozot, hogy metted azt tenyi, hogy ötször rálj! de csak ha megint eszembe jut, hogy Bismark nekünk fő elensig, megint azt mondok, ejnye te vaksí, hogy eczer se talaltad! Csak leg-alab mutatoujat, hogy ne irhatna meg ultimatumot: no de megint eszembe jut, hogy czudarsag egy diaktul egy ministert: egakarnyi seriteznyi, mint valami verebet; is akkor megint rebelis diakra haragszok; azonban Bismarkra is haragszok, mert kel ex offo. Örülök ugyan neki, hogy legelőször is neki atak belüle kostolot, hogy milyen az a haboru, de azutan megint csak nem örülök neki, hogy legelső ütközetet is ő sajátkezüleg megnyerte. Is ilyenforman nem tudok magamban eligazitanyi, hogy azt mondjak-e az esetre, hogy „diszno teremtete!“ vagy azt, hogy „teremtete diszno!“

Utolyara is azt hiszek, hogy egisz atentatum volt csak komidia; az a franya Bismark megfogadot maganak diakot, hogy lüjön ra ucran ötször fujtasal, de vigyazon, hogy bajuszat le ne pörkölyön: is ő azutan bemutatason magát vilagnak, mint a ki fölöt őt arkangyal straszalja, is vilagtörtinet kezire van bizva.

Hanem anyi esze mindenesetre volt neki, hogy megtamado gyilkost saját maga elfogta, földhöz csapta, megkötözte, natalantan hogy valami masodik komiszaros odasiesen segítségire; mert azt mig azutan meg is kelene jutalmazni. Így ha europai hatalmasagok az ő megmentőjinek is akarnak mindenfile jutalmakat küldenyi, azt ő mind megtarthat maganak.

Minket pedig azal biztatya idehaza Wanderer, hogy Majlat kanczelar azir van idelen, hogy majd hoz nekünk olyan rescriptumot, hogy megnyugodunk, is azutan hazaküldi orszaggyülist. Furesa physica! Én most vagyok legnagyobb nyugalomban, is ha nekem azt mondanak: „ugorj, szalagy haza?“ szeretnik tudnyi, hogy volna ez nekem megnyugtatás?

Tallerossy Zebulon.

Tekintedezs barátom uram!

Masodik levelet isz irom. Minthogy postaporto most oleso. Csinyaltam most pompas finanscialis operatiot, a kit ajanlok finanszierek figyelmetesigibe.

Volt nekem adosagom ezer forint, is volt pinzem azt kifizetnyi csak ötszaz forint. Ez nem lesz elig. Gondoltam, elteszem, mig megdagad; is vetem rajta aranyat, szazat. Kit hit alata felment arany azsio 25-re, akkor bevallotam ezüst tiz krajezarosokra, kaptam irete hatszaz huszonöt forintot. Mig isz varakoztam tovab. Egy nap mulva gyüte apropinz krizis. Krajezar, piczula mind elbujta föld ala. Let ezüst hatosnak azsioja, akkor hatszaz huszonöt forint hatost becseriltem hitszaz huszirt. Kaptam bankokat szazasokat, tizeseket. Akor megjelent aldot pinzügyi törvény, a ki elrendeli, hogy mar ezutan 150 milioval töb pinzünk legyen. Bolond emberek megijetek egy forintos bankoktul, szalatak szazasokra felváltanyi, mintha az nem volna mindegy. Let az in papirospinzemnek a mas papirospinke eleniben azsioja. Bevallotam azt most 800 forintokra egyesekre. De mig most se nem sietek vele, hanem varakozok adig, mig megint gyün egy olyan banko, a ki elen az egy forintosnak isz lesz 20 perczent azsioja, akkor kiüti nalam az ezer forintot, akkor kifizetek vele kegyes nazarenusomat.

Alazatos szolgaja

Tallerossy Zebulon.

A b. hunyadi hirtelen ember válasza, a hires Spitzig Iczighez.

B. Hunyad, apr. 30.

Spitzig Iczig a hires, tökéletesen demonstrálta, hogy Ausztria nagy hatalmi állása akkor szilárd, ha nincsen zsidó ünnep. Galicziában ugyan is a szabad elvű hires Spitzig szerint, zsidó ünnep alkalmával meg kell szünni minden katonai einquartirozásnak, mert a bakancsos vitéz a maczesszel jól nem lakik, ha jól nem lakik nem verekedik. Most tudjuk már Bismark ur akkori hetvenkedését érteni, mikor zsidó ünnep volt, Bismark tudta hogy akkor Galicziából egy embert sem lehet mozgóvá tenni, már most megint hallgatni kell neki addig, míg zsidó ünnep lesz.

Azonban azt nem éri fel az én hirtelen eszem, mért kell tiszta igazság mellett *hathatós folyamodással járulni a tisztviselőhöz?* Spiczig urról fel kell tennem, hogy meg *értette* miként volt a hunyadi izraeliták folyamodása *hathatós*, ha ezt nem csak *értették* de meg *értetni* is képesek voltak itteni hitfelei, hiszem, hogy az *író Spiczig* is érti. Ha *érti*, akkor bizonyosan az *fáj*, hogy másoknak tudomására jutott ezen *értelmes folyamodás* s mint igaz izraelitának, kötelessége védelmére kelni a provisorium emberének, az ilyen emberek védelme pedig csakugyan inkább helyén van a Hírnökben, mint a Bolond Miskában. Én legalább eddig nem láttam a Bolond Miskát lapátra kelni, a provisorium tisztviselői, vagyis hivatalnokai mellett.

A *nevelő Mendelsohn*, a Spitzig szerepeltetése folytán, *nevetséges Mendelsohnná* lesz, mert nem az a b. hunyadi ember baja, hogy mért van mindég husvét mikor katona jön, hanem hogy mért van olyan tisztviselő minden husvétban, a ki előtt *csak a zsidónak van igaza*. Azzal végeztem ezen *jegyzék váltásra* okot szolgáló levelem is, a mivel most végzem, § t jövőre ne aplicáljunk, a mely három éven át megzavarta a zsidók, és keresztyének közti jó egyetértés, hanem ünnepejünk zsidók és keresztyének egyaránt. Egyébiránt e *nagy horderejű kényes kérdést* bevégzettnek nyilvánítom a magam részéről, s az emancipációának is igaz hive maradok.

X.

Theoria és praxis.

Anno 1865 túl a Dunán katastralis mérnökök dolgoztak. Kiváló tulajdonságuk volt, hogy fura nevéket megtanulni, s jámbor szándékaikat megérteni sehogyszem birta a lánczhuzó, czövekverő sihederség, beszélvénök szájfintorító ismeretlen nyelveket. — Ezek egyikét, névre nézve Bekacsikot, Mihály gazda — egyszersmind

falu esküdtje — szokta ide s tova hordozgatni fórbán. — Nem fért Mihály gazda fejébe, hogy ez a Bekacsik (így hita őt a nép) elinduláskor valami óra forma csodát kötöz a kerékküllök közé, azt az állomásnál mindenkor megnézi, s a szerént fizeti a fórt forintokban és krajezárokban a nélkül, hogy kérdené: sok-e, kevés-e? holott Mihály gazda alkudni szokott, a mint illik, és kereksumában állapítani meg a vitelbért. — Sok fundálás után kisütötte Mihály, hogy aligha nem a kerékforgás után fizetik őtet, — no megállj Bekacsik! — Mennek egyszer hosszú útra, be Pécsre, iszonyatos licspocs, moslék időben, egyenesen a meredek Mecseken keresztül. A Mecsek alján megkapatnak, s míg a kápisztális inzszöllér ur bemegy a vendéglőbe restauratióra, Mihály gazda megkapja balkézzelel a kocsitengelyt s jobbjeával olyanokat pöndörít a keréken, hogy pár percznyi lódulása felért két órai ballagással.

— No hát menjünk gazda — mondja a restaurált mérnök utánozhatlan dialectussal.

— Mennék ám, de nézze meg előbb az ur szokás szerént azt a masinát: mennyit tesz ez az elmaradt istatió?

A mérnök nézi a gépet, s elesudálkozva tördeli, hogy ez a statio kurtábbnak látszott, mint a többi, mégis háromszor akkora.

— Akkor csak fizesse ki az ur szokás szerént a három forintot. —

A mérnök forskriftsmässig szokott fizetni állomásonként, — itt a 3 frt. Misgu; hát az Pecset varos hoszi oda neked? —

— Már a mint veszszük, hallja; nagy kerülő ez a hegy, a sár fertelmes, az idő átkozott, megérnénk beballagni három óra alatt, a kerék pedig nem tesz félórnyi fordulást, az ur aztán csak ilyen regulaképen fizet — azért én egy tapadtat sem viszem tovább; itt helyben ilyen itéletidőben kocsit ugyan nem kap; hát csak kösse masináját a teerde közé, majd ha belubiczkolt Pécsre, megolvashatja, hányat lépett — 'csés jó egészséget!

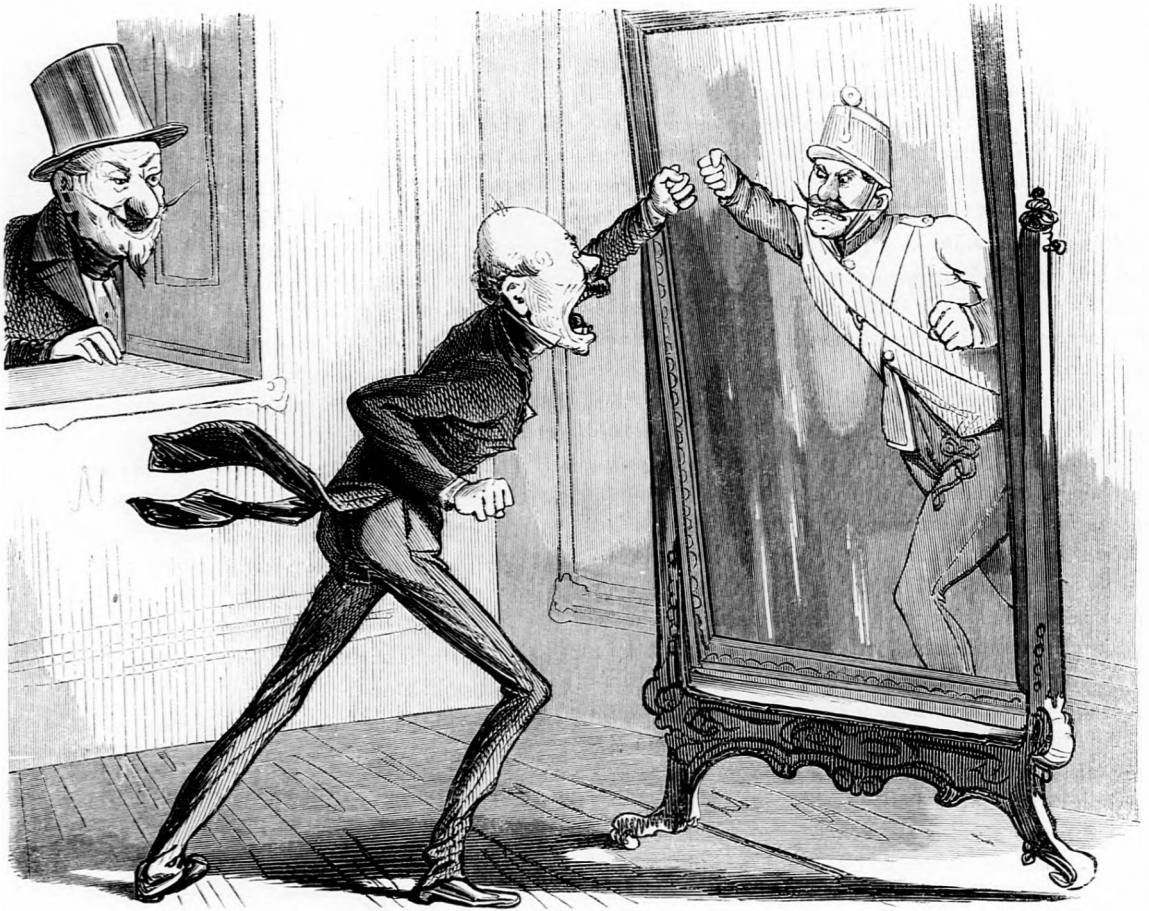
Mihály gazda ott hagyta a bámuló földszeletelőt s ügetett nagy meglelégedéssel haza felé.

Szabatos fordítások.

Hannibal omnibus completis magna cum diligentia Ita'liam profectus est.

Hannibal az omnibusok megtelvéen, nagy delizsánzon ment Olaszországba.

Az ott a tükörben!

— Hát te mit fenyegetőzöl.

— Én? Nem én. Az a másik ott a tükörben kezdi mindig, én csak utána csinálom.

Forgandó sors a mai napokban.

Wenzel kocsmáros volt a „kék nefelejts“-nél.

Dániel kellner volt ugyanannak szolgálatában.

Sámuel pedig hausknecht vala mind kettőjük zsarnoksága alatt.

Dániel mindennap leszamarazta Sámuelt, a miért az nem söpörte ki elég tisztára a kocsmát, Wenzel mindennap leszamarazta Dánielt, a miért az nem jól osztotta fel az ételadagokat a vendégek között: Sámuelt pedig mindennap megezibálta mind a kettő hol egyért, hol másért.

Valának pedig Wenzel, Dániel és Sámuel mind hárman szabadságosok egy és ugyanazon ezredből valók. Most be kellett rukkolniuk az ezredhez.

Wenzel, a gazda, lett közlegény.

Dániel a kellner már korábban fráter volt.

Sámuel, a hausknecht pedig, mint káplár bocsátotta el s fogadtatott vissza.

Már most aztán Dániel a kellner fogja mindennap leszamarazni Wenzelt a gazdát, hogy a laktaanya szobáját mért nem söpri ki tisztára? Sámuel a hausknecht fogja leszamarazni a kellnert, hogy a menázst mért nem osztja fel okosabban a legénység közt? s ő fogja mind a kettőt megezibálni hol egyért, hol másért.

Az ajándék.

— Nesze, itt van a vásárfia. De aztán úgy játszál vele, hogy a szomszéd fia meg ne lássa, mert aztán az is megkívánja; pedig az is keresztfiam.

Három szobor beszélgetése.

Vörösmarty, Kisfaludy és Katona szobrai.

Kisfaludy szobor. Szép dolog az embernek vasból lenni.

Katona szobor. Az ám, az ember nem éhez meg, még ha poéta is.

Vörösmarty szobor. Sőt be se csukhatják politikai vétségek miatt.

Kisfaludy szobor. Csak ezt a nagy könyvet venné el valaki kezemből.

Vörösmarty szobor. Az azt jelenti, hogy nehéz kiadót kapni a versekre.

Katona szobor. Ti könnyen beszélhettek, de nekem ezzel a felemelt vas tollal a vas kezemnek még mindig kellene valami vas gondolatot leírnom, ha a vas fejem kiadná.

Vörösmarty szobor. Furcsa nép ez a mienk! Az embert akkor rakják körül palaczkokkal, mikor már nem ihatnék.

Kisfaludy szobor. S akkor irnak a tiszteletére pályaelégiákat, mikor már nem hallja.

Katona szobor. Hallgass! Hisz ez a tiszta nyereség.

A sűgő sanda, de a publicum nem látja.

Hajdanában, mikor még Pesten nem volt állandó magyar színészet, akkor volt csaknem minden várme-gyének néhány tagból álló színésztársasága, kik ha egyik faluban végig játszották egész repertoirjokat, akkor mentek odább a szomszéd faluba, és így bejár-ták az egész vidéket. Mire aztán vissza került ek, szí-vesen látott vendégek voltak ismét, volt mindig terített asztal számukra, művészetök helyéül pedig valami üres csűr vagy pajta. Bátran újra kezdhették az egyszerű igényű kedélyes publicumnak, Boho misi dehája, — Arany idő, — Csörgő sapka — Háziorvosság — Ka-kambukiformehorgyeminomen — és több ily kaeska-ringos című haramiás, vitézi drámákat, melodramákat, tündéri és boszorkányos vigjátékokat, — volt mindég tele ház.

Egyszer B.-n valami szörnyű emberpusztító dara-bot játszottak, egyik színész irgalmatlanabbul forgatta szemeit mint a másik, — még a női személyzet is két-felé nézett egyszerre, — a primadonna a sandításhoz még ékesen selypített is. Egy vén boszorkány pedig a világ négy része felé nézett egyszerre két szemével, igazi boszorkány szemjárást vitt véghez, az ember könnyen elhihetette, hogy most érkezett pemetén a sz. Gellért hegyéről. Egy még gyermek leánya tündéri tehetségét szinte azzal igyekezett kimutatni, hogy halandó ember ne követhesse szemejárását, — szeretetreméltólag kan-csalított. Egész igézet volt látni azt a sanda kompániát.

Mikor aztán az egész személyzet elpusztult; ki vízbe, ki tűzbe, ki meg tulajdon kardjába vészett, a hősnő is haját tépve fenyegetődzött, hogy kőszikláról ugrik valami iszonyú mélységbe, és ott hal szörnyet, a kis tündér is eltűnt országába, a vén anyóka nagy pa-naszkodás közben tudtára adta a kegyes publicumnak, hogy most már ő is maga maradván, elmegy bújdosni, neki sincs már nyugta e földön, megy a más világba.

De biz a kegyes publicum nem elégedett meg azzal, hanem azt kívánta: hogy azok a kora halált ért hősök csak jelenjenek meg, és énekeljenek egy szép vitézi nótát; mert itt most egy túl a Dunáról érkezett hallgatójok is van, hát csak tegyenek ki mago kért.

Elő is állt az egész személyzet — szám szerint heten — a primadonna — az öregnő — a fiatal leány — és négy férfi — Magyarhős — Törökbasa — Ke-resztesvitéz — Németlovag — sisakosan, pánczélosan, mindannyinak kivont kard a kezében — még a nőknek is ám — és elkezdtek egy dalt, melyben minden vers azzal a sorral kezdődött — „Te kard mi a te czéled?!” — és azzal a sorral végződött — „Rajta vitéz ma-gyar!!!”

De mi volt annak a hét kivont kardnak a villogása melylyel éneklés alatt hadonáztak, annak a tizennégy szemnek keresztül kasul való nézéséhez! sandítottak valamennyien rettenetesen.

Gyuri bácsi, a ki csakugyan túl a Dunáról jött atyafi látogatóba, meg nem állhatta, hogy meg ne kér-dezze az igazgatótól, persze már barátságos pohara-zás közben a vacsoránál, hogy ugyan hol a patvarban tudott egész kompániát sanda egyénekből összeszedni? — még tán a sűgő is sandít?

Az igazgató egész komoly ábrázattal azt vála-szolta sóhajtvá — bár ők tudnának szemeikkel ugy játszani mint a sűgő! az ad jelt és tanít mikor, hogyan kell nézni, az ő intésére sanditunk, de azt a publikum nem látja

— De mi a tüzes tatárnak néznek mindannyian káposztáskertbe, ha egyenesen is tudnak nézni?

— Hát a publikum kedvéért erőtetjük mi ma-gunkat — lássák mit tudunk mi! — Aztán az igazat megvallva, egymásra nézve is kell, hogy mutassuk te-hetségünket, ne hogy valamelyik társ arra a gondolatra merészelve vetemedni; hogy ő tudna legijesztőbb képet vágni. Meg hát az a sűgő úgy kívánja, pedig azzal nem tanácsos kikötni: mert mindennap csuffá teheti az em-bert ha akarátját nem követi — neki úgy tetszik, hogy tekintetünkkel ijesztgessük egymást, meg a publikumot, ő kívánja, hogy sandítsunk, hát meg kell tennünk, ha erőtetjük is magunkat; a sűgő is sandít, csak hogy azt nem látja a publicum — vallotta be az igazgató ur, egész őszinteséggel, a sűgőnek az egész kompánián való hatalmát.

— De már, ha én a kompániának volnék — szólt fejét csóváltatva Gyuri bácsi — hát megpróbál-nám rá nem szorulni arra a zsarnok sűgóra, néznék is-ten igazába, használnám a magam tehetségét, hogy csuffá ne tehetne senki onnan a sűgő lyukból.

Ilyes dolgok hajdanában kis falusi szinpadon történtek. A nagy világ szinpadán pedig naponként lá-tjuk a hősöket borzadalmas ijesztőn forgatni szemeiket — hanem a sűgő intését és szemejárását, a kinek inté-sére történnek a bumbusos vitézkedések, most se látja a publicum, pedig sandít az most is — csak komédia a komédia kicsinyben úgy, mint nagyban.

Jelenetek.

A legujabb aprópé-nz-kravall napjaiból.

I.

Majszter. Eredj aszszony, hozz nekem tíz krajczár-ért dohányt a trafikából; ne egy forint.

Aszszony (visszajön.) Itt a dohány!

Majszter. Hát az aprópé-nz?

Aszszony. Azt nem adnak többet, hanem adtak vissza a forintból még két szál gyertyát, egy font szappant, egy staniczli czikoria-kávét, két páros zsemlyét, egy cizrok seprűt, kész pénzben egy tizenötökrajczáros stemplit; a differenciát kiegyenlítetttem egy korty keserű pálinkával.

Majszter. Űm. Ez így nekem majd drága dohány lesz.

II.

Urasági hintó a láncz hídnál.

Jegyszedő. Kerék 21 krajczárt.

Űr. Nincs. Itt egy forint. Adjon vissza.

Jegyszedő. Az meg nekem nincs.

Űr. Hát mit csináljak?

Jegyszedő. Tessék addig itt várni, míg még négy kocsi összegyűl, akkor öten átmehetnek egyszerre egy forint 5 krajczáron. Aztán egyenlítsék majd ki egymás között.

III.

Vendéglőben.

Vendég. Pinczér! Fizetek. Itt egy forint. Tud ön váltani?

Pinczér. Hogy ne tudnék? Csak egy ollóért megyek.

Ez sem rossz; — és igaz.

Most, a mint Pécsről kitakarodott a jágerezred, hogy elmenjen zsidópusztító csehek ellen; a legénység után sírva-ríva masírozott a temérdek vászoncelédbeli ismeretség s rokonság.

— No csak meg ne szakadjon szivetek a nagy kétségbeesésben, majd elvitettek titeket is legalább Mohácsig — szólt a megkeseredett hölgyekhez a furfangos ezredes, a mint a vasutállomáshoz értek. Azzal aztán felszólította a séfet, hogy tolasson a vonat hátuljára egy üres waggont, de kapcsait hozzá ne függesztesse. — — Rakódjak bele szaporán. —

A dámák egymás hátán tódultak az üres kocsiba, s megtömék annak belső világoosságát terhes korpulenciájukkal egész a lélekzet elakadásig. —

Az óra ütött, — a csengetyű három verset jajgatott, — a kürt indulót zokogott, — a gépkürtő isten hozzádat sóhajtott, — a kerekek szívbeli terhektől nyomva döbbörögtek, — a vonat fájdalmas vonaglással sikamlott tova, és a szerelemben lángoló Juliák — csücsülve maradtanak! — —

— — — A krónika még csak azt jegyzi fel, hogy fél óra mulva egy roncsolt waggont javígtattak a helyszínén; a várótermek ablakait a szél vagy mi? szörnyen megviselte; a stationsséf pedig csak harmadnapra került elő a reservakamrából, hova megfoghatlan okokból félrevonult. —

Adomák.

A forradalom után M. József kufsteini unalmában el akarta olvasni a bibliát, s kért egyet a profosztól. Ez adott neki németet.

„Magyar bibliát kérek.“

„Azt nem kap,“ volt a válasz.

„No pedig németül a szent irást sem olvasom.“

Úgy lett.

Az én kedves Pali bátyám feljött Pestre országgyűlést látni; elment a karzatra, szedte begyere a szónokok szavait; a többek közt igen megtetszett neki az a praxis, hogy „ha így nem, meg amúgy nem, hát *ítélje el őt a történelem.* — Ülés után szalad Pali bátyám nagy éhesen az Áprilisba egy pár alkotmányos tormásvirstlire s a personal-unio kedvéért egy stibli söröcskére. —

— Brrr! de átkozott meleg ez a komlólé, megvesztett *régi* már ez a virsli. — — —

— Küldje vissza bátyám s szídjá le érte a kelnert. —

— Én meg nem szidom ecsém az éhenkotorászó lelkit, hanem *ítélje el őt a történelem.* —

— Nao ne nízze kée má annyi ideig azt az aórá, hadd látom een is, — zsörtölődék a hetivásáros siheder, toronyórára bámuló apjára.

Igaly uram, ki még mai napság is jól bírja magát, pedig már a franczia háboruban káplári minőségben hivataloskodott, arról nevezetes, hogy szörnyen el szokta vetni a sulykot.

— Hhaj öcsém — mondja egyszer — az volt ám a marsrutta, mikor mi Párisból Landóba (London) elmaséroztunk egy huszonnégy óra alatt lóháton.

— Hát bátyám, az a *kanális* Páris és London között? — — —

— Érted is te azt, mi a huszárnak (pedig baka volt a kópé) egy kanális, átugrattuk, aztán mentünk tovább!

Átküldé a hitelező szolgáját Z.... urhoz, ki ifjkorából még adósa volt. —

Az udvarias szolga a fényes uri házhoz illően akarván beszólni, e szavakkal közeledett Z. urhoz:

„Tiszteli az uram a nagyságos urat, — minthogy Bécsbe akarna menni. —

„Jól van, jól van — szakítja félbe a dolgot nagyon is jól sejtő Z... ur a szolgát — szerencsés utat! de megmondhatod uradnak, hogy én nem akarok Bécsbe menni. —

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Hadt. exequájának már egy-
szer másutt is!

— — Legelső és legújabb hír, a mivel a közönséget meg kell lepnem, az, hogy Deák Ferencz tetemes és szemmel látható közeledést tett a baloldalhoz. Ugyanis mult hét óta elhagyva históriai nevezetességű 72-ik számú szobáját, átköltözött az 57-be. Tisza Kálmán pedig a 60-ikban lakik. Hanem megjárják azok, kik a 72-esbe mennek utána lakni! nem győzik Deák látogatóit elfogadni. A jövő számunkban egy ilyen pasasir viszontagságait fogja az „Üstökös“ illusztrálni, a ki megpróbálta, mit tesz csak egy napig elfoglalni Deák helyét!

— — Az az egy jó is lesz még ebből a háborúból, hogy az alatt nem érnek rá a katonákkal adót exekváltni.

— — Bécsben két régi jó barát összeveszett sok esztendei ismeretség után, s most az egyik beperelte a másikat 73 forintig azon a jögalapon, hogy az 40 esztendőn át mindennap az ő tubákos pixiséből szippantott, s az aként elfogyasztott tubáknak az ára ennyire rúghatna már.

— — Mustafa basa nagy ellensége Fuád basának, azon okbul, mert ő szeretne helyette nagy vezér lenni. Mustafa basának csak fél szeme van. Egyszer a szultán megunt már a sok árulkodást hallgatni, a mit Mustafa tett Fuad ellen s behivatja a nagy vezért, hogy feleljen meg neki. Mire Fuad basa ezt mondá: „Lásd uram, a proféta szavai szerint minden embernek azért adatott két szem, hogy az egyikkel az embertársa hibáit, a másikkal pedig az érdemeit lássa meg; — mit tehetek én róla, ha Mustafának csak az a szeme maradt meg, a me-

lyikkel a hibáimat látja.“ A nagy úr nevetett, Mustafa basa pedig azóta nem árulkodik.

— — Doktor Siklósit tehát a második választásnál verifikálták. (Már most csak vigyázzon doktor létére, hogy ne *recidivázzék!*)

— — (Szép darab ez a „Szamár bőr“, a mit most a német színházban adnak?) Az csak a valami! Eddig csak azzal kecsegtették a theátristák a publikumot a „Szép Helénák“-ban, hogy a bőrükig levetköztek, most már azzal csábítják, hogy a bőrüket is levetik. (Nem a, hallja kend, inkább azért híják úgy, hogy a publikum ilyen darabokkal lehagyja húzni a magáét.)

Isztrikuez és Nasszalmiceszkul.

I. Te, magyarázd meg nekem, mit csinálnak most ezek a mi ministereink, aztán meg a burkus, meg a talián ministerek?

N. Hát, tudod, most ferbliznek. Két kártya már ki van vetve, de kettő még el van takarva. Most aztán elkezdene *ijeszteni*. A porosz azt mondja: „én *hivok* háromszáz ezer katonát!“ A mienk azt feleli rá; „*tartom!* még százezeret!“ — erre az olasz beleszól: „atandé! én is itt vagyok. Még kétszázezer katona!“ — A mienk azt mondja rá: „*áll!* Még százezer *több!*“ — Az olasz erre *bevág*: „még százhusz millió új pénz!“ Erre a mienk *viszszavág*: „*hozom, viszem*: még százötven millió *viszsa!*“ Aztán egyik se akar megretirálni, minthogy már olyan sokat berakott az *Einsatzba*, s egyik se akarja megkérdeni a másiktól, hogy „mi van *belül?*“

I. Valyon mi lehet a burkusnak belül?

N. Bizonyosan kunstuck! Három király bizonyosan; meglehet, hogy a negyedik is.

I. Hátha még a *preferenciás sánta* is oda szorult!

N. De hátha a mienk azt mondja rá: „nálam meg *girigári* van.“ Az elhúzza az egész kassát.

I. Mi az a girigári?

N. A kártyában az, mikor minden *szinbül* és minden *rangbul* van egy a *kézben*: a politikában pedig olyan *constitucio*, a mely minden *szint*, és minden *rangot* egy kézbe egyesít.

Hogy hozták be a régálékba a T. Bisztraiak a proportiót?

Ugy hogy meggyújtották a szélső koresmát, s atól mind az öt meggyúlt s megégett, azután egyet építettek az öt helyett.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Póldák.